

○ คำสั่ง

(จ.๒๑)

๕๗

คำร้องที่ ๓๕๔/๒๕๕๗

คำสั่งที่ ๑๐๑๒/๒๕๕๗

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๓๐ เดือน ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๗

ระหว่าง	{	องค์การบริหารส่วนตำบลหนองบอนแดง	ผู้ฟ้องคดี
		นายกฤตฉานน จีรวงศ์	ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย (คำร้องอุทธรณ์คำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา)

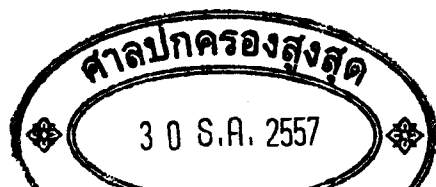
ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่ง ในคดีหมายเลขดำที่ ๒๔/๒๕๕๗ คดีหมายเลขแดงที่ ๓๘/๒๕๕๗ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองระยอง)

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีได้มีคำสั่ง ที่ ๒๔๕/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๕๓ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบละเมิดผู้ถูกฟ้องคดีกับพวกรวม ๕ คน ในกรณีที่เป็นคณะกรรมการกำหนดราคากลาง โครงการก่อสร้างวางท่อระบายขยายเขตเชื่อมกับองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านบึง (ปัจจุบันยกฐานะเป็นเทศบาลตำบลบ้านบึง) หมู่ที่ ๒ และโครงการก่อสร้างวางท่อระบายขยายเขต หมู่ ๓ ตามที่ได้มีราษฎรจังหวัดชลบุรีร้องเรียนต่อปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี และผู้ว่าราชการจังหวัดชลบุรี มีคำสั่งให้นายอำเภอบ้านบึงดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริง นายอำเภอบ้านบึงตรวจสอบข้อเท็จจริงแล้วพบว่า คณะกรรมการกำหนดราคากลางทั้งสองโครงการกำหนด

/ราคากลาง...

ราคากลางผิดพลาด เป็นเหตุให้ราชการได้รับความเสียหาย โดยได้กำหนดราคาวัสดุลงใน
งานขุดดินและงานกลบดิน แม้จะไม่ได้เจตนา แต่ก็ถือว่าเป็นความบกพร่องในการปฏิบัติ
หน้าที่ราชการ นายอำเภอบ้านบึงจึงมีหนังสือ ลับ ที่ ชบ ๐๐๓๗.๑๑/๐๒๘ ลงวันที่ ๒๑
กันยายน ๒๕๕๓ ให้ผู้ฟ้องคดีดำเนินการหาผู้รับผิดทางละเมิดตามพระราชบัญญัติ
ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ และดำเนินการทางวินัยแก่คณะกรรมการ
กำหนดราคากลางทั้งห้าคน คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิด
ได้รายงานสรุปผลการสอบสวนข้อเท็จจริง ลงวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๕๓ ปรากฏว่า ผู้ถูกฟ้องคดี
เป็นผู้มีความรู้ มีประสบการณ์ในฐานะหัวหน้าส่วนโยธา ย่อมต้องใช้ความละเอียดรอบคอบ
แต่หาได้ใช้ความระมัดระวังอย่างเพียงพอไม่ ถือได้ว่าเป็นการกระทำด้วยความประมาท
เลินเล่ออย่างร้ายแรงและบกพร่องในหน้าที่ราชการ เป็นเหตุให้ราชการได้รับความเสียหาย
ปรากฏตัวผู้ต้องรับผิดทางละเมิด คือ ผู้ถูกฟ้องคดี โดยผู้ถูกฟ้องคดีได้แสดงเจตนา
ชดใช้ความเสียหายทั้งหมด ส่วนกรรมการคนอื่นเป็นเพียงผู้ร่วมเป็นกรรมการ
ขาดประสบการณ์ ความรู้ และทักษะในการคำนวณและกำหนดราคากลาง จึงไม่ต้องรับผิด
จึงเสนอให้นายกองการบริหารส่วนตำบลหนองบอนแดงมีคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้เงิน
จำนวน ๒๘๐,๓๐๙.๘๖ บาท ให้แก่ผู้ฟ้องคดี ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีมีความประสงค์ขออนุลาโทษ
ดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีจึงได้รายงานขอความเห็นชอบไปยังอำเภอบ้านบึงและจังหวัดชลบุรี
เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีขออนุลาโทษเกิน ๑ ปี ต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้มีคำสั่ง ที่ ๖๕/๒๕๕๔
ลงวันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๕๔ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีโอนไปดำรงตำแหน่งหัวหน้าส่วนโยธา
(นักบริหารงานช่าง) ระดับ ๗ ที่องค์การบริหารส่วนตำบลราชสถิตย์ อำเภอไชโย จังหวัด
อ่างทอง ต่อมา ผู้ว่าราชการจังหวัดชลบุรีได้มีหนังสือ ที่ ชบ ๐๐๓๗.๔/๙๓๗๐ ลงวันที่ ๒๖
พฤษภาคม ๒๕๕๔ แจ้งผู้ฟ้องคดีให้ดำเนินการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิด
ให้ถูกต้องตามหนังสือสั่งการและรายงานให้จังหวัดทราบ ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือ ที่ ชบ ๗๗๔๐๑/๙๘๘
ลงวันที่ ๑๒ กันยายน ๒๕๕๔ แจ้งยืนยันต่อผู้ว่าราชการจังหวัดชลบุรีว่า ผู้ฟ้องคดี
ได้ดำเนินการทางละเมิดแก่ผู้ถูกฟ้องคดีเป็นไปโดยถูกต้อง ตามระเบียบหลักเกณฑ์
และกฎหมายที่กำหนด และไม่ได้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการ รวมทั้งได้ทวงถาม
ความคืบหน้าในกรณีที่ผู้ฟ้องคดีได้ขอความเห็นชอบให้ผู้ถูกฟ้องคดีขออนุลาโทษ
ทดแทนเป็นเวลาเกินกว่า ๑ ปี และผู้ฟ้องคดีได้เสนอความเห็นให้ผู้ถูกฟ้องคดีชำระ
ค่าสินไหมทดแทนเป็นรายเดือน เดือนละ ๕,๗๐๐ บาท เป็นเวลา ๕๕ งวด รวมระยะเวลา

ผ่อนชำระ ๔ ปี ๑๑ เดือน ด้วย ต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้มีคำสั่ง ที่ ๑๘๗/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๕๕๕ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนจำนวน ๒๘๐,๓๐๙.๘๖ บาท แก่ผู้ฟ้องคดีภายใน ๑๕ วันนับแต่วันที่ได้รับคำสั่ง ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือขอความร่วมมือจากนายกองค์การบริหารส่วนตำบลราชสถิตย์ เพื่อส่งสำเนาคำสั่งให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนดังกล่าวและแจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีมาดำเนินการทำหนังสือรับสภาพหนี้กับผู้ฟ้องคดีภายในเวลากำหนด รวมทั้งได้ส่งหนังสือทางไปรษณีย์ไปยังภูมิลำเนาของผู้ถูกฟ้องคดีโดยตรงด้วย แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับการตอบรับหรือแจ้งเหตุขัดข้องจากผู้ถูกฟ้องคดีแต่อย่างใด และผู้ถูกฟ้องคดีก็มิได้ยื่นอุทธรณ์คำสั่งให้ชำระค่าสินไหมทดแทนด้วย ผู้ฟ้องคดีได้พยายามติดต่อผู้ถูกฟ้องคดีทุกวิถีทางแล้ว แต่ผู้ถูกฟ้องคดียังคงเพิกเฉยไม่ชำระค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดี แม้ว่าผู้ฟ้องคดีจะสามารถใช้มาตรการบังคับทางปกครองแก่ผู้ถูกฟ้องคดีได้ตามมาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ก็ตาม แต่ผู้ฟ้องคดียังมีข้อขัดข้องในการบังคับใช้กฎหมายดังกล่าว เนื่องจากผู้ฟ้องคดียังขาดประสบการณ์ในการใช้มาตรการบังคับทางปกครอง ขาดบุคลากรที่มีความรู้เชี่ยวชาญ โดยเฉพาะ อีกทั้ง ผู้ถูกฟ้องคดีได้เปลี่ยนสถานที่ทำงานบ่อยครั้งในหลายจังหวัด ไม่ได้อยู่ประจำที่ภูมิลำเนาตามทะเบียนบ้าน ประกอบกับค่าสินไหมทดแทนจำนวนค่อนข้างสูง สร้างความเสียหายแก่ราชการ ซึ่งความเสียหายนี้เป็นเงินภาษีของประชาชน การฟ้องคดีย่อมเป็นประโยชน์แก่ส่วนรวม จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลทางไปรษณีย์เมื่อวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีชำระหนี้ จำนวน ๒๘๐,๓๐๙.๘๖ บาท พร้อมดอกเบี้ย ร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันที่ออกคำสั่งให้ชำระค่าสินไหมทดแทนแก่ทางราชการ วันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๕๕๕ จนถึงวันฟ้องคดี วันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ (ที่ถูกคือ วันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗) จำนวน ๓๓,๒๘๖.๘๐ บาท รวมเป็นเงิน ๓๑๓,๕๙๖.๖๖ บาท ให้แก่ผู้ฟ้องคดี

๒. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีชำระดอกเบี้ยร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินจำนวน ๒๘๐,๓๐๙.๘๖ บาท นับถัดจากวันฟ้องคดีเป็นต้นไป จนกว่าชำระเสร็จสิ้นให้แก่ผู้ฟ้องคดี ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงตามคำฟ้องปรากฏว่า คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบละเมิดตามคำสั่งของผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือ

/ลงวันที่...

ลงวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๕๓ สรุปผลการสอบสวนเสนอผู้ฟ้องคดีว่า ความเสียหายมีสาเหตุมาจากความบกพร่องในการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการกำหนดราคากลาง มูลค่าความเสียหาย เป็นเงิน ๒๘๐,๓๐๙.๘๖ บาท และผู้ต้องรับผิดชอบในความเสียหาย คือ ผู้ถูกฟ้องคดี หัวหน้าส่วนโยธา สังกัดผู้ฟ้องคดี เป็นประธานกรรมการกำหนดราคากลาง ซึ่งเป็นผู้คำนวณและกำหนดราคากลางเองทั้งสองโครงการ โดยผู้ถูกฟ้องคดียอมรับผิดและขอชดใช้เงินจำนวน ๒๘๐,๓๐๙.๘๖ บาท แต่เพียงผู้เดียว คณะกรรมการ จึงเห็นสมควรให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้เงินจำนวนดังกล่าวแก่ผู้ฟ้องคดี นายกองค้การบริหารส่วนตำบลหนองบอนแดง (นายประมวล ชื่นสุวรรณภรณ์) ได้ลงนามทำหนังสือว่า ให้ดำเนินการต่อ กรณีจึงถือว่าวันที่นายกองค้การบริหารส่วนตำบลหนองบอนแดงลงนามเห็นชอบ เป็นวันที่ผู้ฟ้องคดีได้รู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวเจ้าหน้าที่ผู้จะพึงต้องใช้ค่าสินไหมทดแทน แม้ว่านายกองค้การบริหารส่วนตำบลหนองบอนแดงจะไม่ได้ลงวันที่ที่ใต้ให้ความเห็นชอบก็ตาม แต่ต่อมา นายกองค้การบริหารส่วนตำบลหนองบอนแดงได้ลงนามให้ความเห็นชอบทำหนังสือสำนักปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลหนองบอนแดง ที่ ชบ ๗๗๔๐๑/๕๗ ลงวันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๕๔ ที่เสนอให้ทำหนังสือรับสภาพหนี้กับผู้ถูกฟ้องคดี จึงถือได้ว่าอย่างช้าที่สุดวันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๕๔ เป็นวันที่ผู้ฟ้องคดีได้รู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวเจ้าหน้าที่ผู้จะพึงต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนตามโครงการทั้งสองโครงการดังกล่าว ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีนำคดีมาฟ้องต่อศาลทางไปรษณีย์เมื่อวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ จึงเป็นการใช้สิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากเจ้าหน้าที่เมื่อพ้นกำหนดเวลาสองปีนับแต่วันที่หน่วยงานของรัฐรู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวเจ้าหน้าที่ผู้จะพึงต้องใช้ค่าสินไหมทดแทน ตามมาตรา ๑๐ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ แล้ว ทั้งนี้ แม้ว่าผู้ฟ้องคดีจะมีคำสั่ง ที่ ๑๘๗/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๕๕๕ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนภายในกำหนดเวลาสองปีแล้วก็ตาม ซึ่งผู้ฟ้องคดีชอบที่จะใช้มาตรการบังคับทางปกครองตามมาตรา ๕๖ และมาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีเพื่อให้คำสั่งดังกล่าวมีผลบังคับ และการฟ้องคดีนี้แม้จะเป็นเรื่องเกี่ยวกับเงินงบประมาณของผู้ฟ้องคดี แต่คดีที่ยื่นฟ้องจะเป็นประโยชน์แก่ผู้ฟ้องคดีเท่านั้น มิใช่คดีที่เป็นประโยชน์แก่ส่วนรวม

ตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างแต่อย่างใด อีกทั้งไม่ปรากฏว่ามีเหตุจำเป็นอื่นที่ทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่อาจยื่นฟ้องได้ภายในกำหนดเวลาสองปี ศาลจึงไม่อาจรับคำฟ้องนี้ไว้พิจารณาได้ตามมาตรา ๕๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ประกอบข้อ ๓๐ วรรคสอง แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ศาลปกครองชั้นต้นจึงมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องนี้ไว้พิจารณาและให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ

ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นที่ไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา ความว่า ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าคดีนี้แม้ว่าจะพ้นระยะเวลาการฟ้องคดีแล้ว แต่ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าคดีนี้เป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมหรือมีเหตุจำเป็น กล่าวคือ ผู้ฟ้องคดีมีข้อจำกัดในการที่จะใช้มาตรการบังคับทางปกครอง ตามมาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งเป็นมาตรการหนึ่งเพื่อให้ได้ชำระเงินโดยครบถ้วนจากผู้ถูกฟ้องคดี เนื่องจากผู้ฟ้องคดียังมีข้อขัดข้องในเรื่องการบังคับใช้กฎหมาย ในส่วนที่เกี่ยวกับการใช้มาตรการบังคับทางปกครอง เพราะกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นยังไม่มีแนวทางการดำเนินการ ยึด आयัด และการขายทอดตลาดทรัพย์สิน ตามมาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ เป็นการเฉพาะ ประกอบกับผู้ฟ้องคดีเป็นหน่วยงานราชการขนาดเล็กที่ยังขาดประสบการณ์ในเรื่องอรรถคดีองค์กรยังขาดบุคลากรที่มีความรู้ความชำนาญเรื่องนี้โดยเฉพาะ และในขณะนั้นองค์กรของผู้ฟ้องคดียังไม่มีผู้ดำรงตำแหน่งนิติกร เนื่องจากนิติกรได้โอนย้ายและองค์กรยังขาดบุคลากรที่มีความรู้เรื่องกฎหมาย อีกทั้ง ผู้ถูกฟ้องคดีเปลี่ยนสถานที่ทำงานบ่อยครั้งในหลายจังหวัด และไม่ได้ประจำอยู่สถานที่ในทะเบียนบ้าน ทำให้ยากต่อการสืบทรัพย์สินที่จะทำการบังคับคดี และผู้ฟ้องคดีเห็นว่ามูลหนี้ละเมิดเป็นจำนวนเงินค่อนข้างสูงสร้างความเสียหายให้กับทางราชการ ซึ่งค่าเสียหายดังกล่าวเป็นเงินภาษีอากรของประชาชน เพราะแหล่งที่มาของเงินนั้นเป็นเงินส่วนรวม ทำให้โครงการก่อสร้างดังกล่าวซึ่งเป็นบริการสาธารณะต่อส่วนรวมมีผลกระทบไปด้วย เป็นเรื่องการนำรายได้ของผู้ฟ้องคดีไปใช้จ่ายในการดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ ซึ่งมีผลกระทบต่อประโยชน์ของประชาชนในเขตพื้นที่ของผู้ฟ้องคดี ย่อมเป็นการฟ้องคดีที่มีประโยชน์ต่อส่วนรวม ดังนั้น

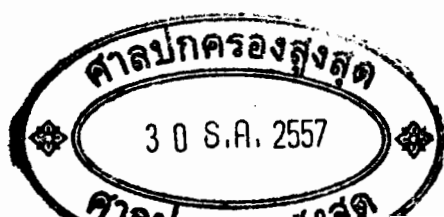

แม้คดีนี้จะยื่นฟ้องเมื่อพ้นระยะเวลาการฟ้องคดีศาลก็มีอำนาจรับคำฟ้องไว้พิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งได้ ขอให้ศาลปกครองสูงมีคำสั่งกลับคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นที่ไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณาเป็นให้รับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณาพิพากษาต่อไป

ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่า มาตรา ๑๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ บัญญัติว่า ในกรณีที่เจ้าหน้าที่ต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนที่หน่วยงานของรัฐได้ใช้ให้แก่ผู้เสียหายตามมาตรา ๘ หรือในกรณีที่เจ้าหน้าที่ต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเนื่องจากเจ้าหน้าที่ผู้นั้นได้กระทำการละเมิดต่อหน่วยงานของรัฐตามมาตรา ๑๐ ประกอบกับมาตรา ๘ ให้หน่วยงานของรัฐที่เสียหายมีอำนาจออกคำสั่งเรียกให้เจ้าหน้าที่ผู้นั้นชำระเงินดังกล่าวภายในเวลาที่กำหนดและมาตรา ๑๐ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน บัญญัติว่า สิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากเจ้าหน้าที่ทั้งสองประการตามวรรคหนึ่ง ให้มีกำหนดอายุความสองปีนับแต่วันที่หน่วยงานของรัฐรู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวเจ้าหน้าที่ผู้จะพึงชดใช้ค่าสินไหมทดแทน และกรณีที่หน่วยงานของรัฐเห็นว่าเจ้าหน้าที่ผู้นั้นไม่ต้องรับผิด แต่กระทรวงการคลังตรวจสอบแล้วเห็นว่าต้องรับผิด ให้สิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนนั้นกำหนดอายุความหนึ่งปีนับแต่วันที่หน่วยงานของรัฐมีคำสั่งตามความเห็นของกระทรวงการคลัง โดยที่มาตรา ๑๙๓/๑๔ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บัญญัติว่า อายุความย่อมระงับเหตุลงในการคดีดังต่อไปนี้ (๕) เจ้าหน้าที่ได้กระทำการอื่นใดอันมีผลเป็นอย่างเดียวกันกับการฟ้องคดี และมาตรา ๑๙๓/๑๕ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายดังกล่าว บัญญัติว่า เมื่ออายุความระงับเหตุลงแล้ว ระยะเวลาที่ล่วงไปก่อนนั้นไม่นับเข้าในอายุความ วรรคสอง บัญญัติว่า เมื่อเหตุที่ทำให้อายุความระงับเหตุลงสิ้นสุดเวลาใด ให้เริ่มนับอายุความใหม่ตั้งแต่นั้น เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่ามีราษฎรจังหวัดชลบุรีได้ร้องเรียนต่อปลัดสำนักนายกรัฐมนตรีว่า ในการดำเนินโครงการก่อสร้างวางท่อประปาขยายเขตเชื่อมกับเทศบาลตำบลบ้านบึง หมู่ที่ ๒ และโครงการก่อสร้างวางท่อประปาขยายเขต หมู่ ๓ ของผู้ฟ้องคดี มีพฤติการณ์ที่อาจมีการทุจริต ผู้ว่าราชการจังหวัดชลบุรีจึงมีคำสั่งให้นายอำเภอบ้านบึงสอบสวนข้อเท็จจริง พบว่าผู้ถูกฟ้องคดีกับพวกรวม ๕ คน ซึ่งผู้ฟ้องคดี

แต่งตั้งเป็นคณะกรรมการกำหนดราคากลางทั้งสองโครงการดังกล่าว ได้กำหนดราคากลาง
 ผิดพลาด เป็นเหตุให้ราชการได้รับความเสียหายจริง โดยได้กำหนดราคาวัสดุลงในงานขุดดิน
 และงานกลบดิน แม้ว่าจะไม่ได้เจตนาก็ตาม แต่ก็ถือเป็นความบกพร่องในการปฏิบัติหน้าที่ราชการ
 ผู้ฟ้องคดีได้มีคำสั่ง ที่ ๒๔๕/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๕๓ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบ
 ข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดแก่ผู้ถูกฟ้องคดีกับพวก คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงฯ
 สรุปผลการสอบสวนว่า คณะกรรมการกำหนดราคากลางมีความบกพร่องต่อหน้าที่ ก่อให้เกิด
 ความเสียหาย เป็นเงิน ๒๘๐,๓๐๙.๘๖ บาท โดยผู้ถูกฟ้องคดีเป็นหัวหน้าฝ่ายโยธา สั่งกัดผู้ฟ้องคดี
 ซึ่งเป็นประธานกรรมการกำหนดราคากลางเป็นผู้คำนวณและกำหนดราคากลางเอง
 ทั้งสองโครงการ ขอรับผิดและขอชดใช้เงิน จำนวน ๒๘๐,๓๐๙.๘๖ บาท แต่เพียงผู้เดียว ผู้ฟ้องคดี
 โดยนายกของผู้ฟ้องคดีเห็นพ้องด้วยกับคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงฯ จึงมีหนังสือ
 ที่ ชบ ๗๗๔๐๑/๒๒๘ ลงวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ รายงานผลการดำเนินการและขอ
 ความเห็นชอบต่อผู้ว่าราชการจังหวัดชลบุรี เพื่อดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ในกรณีดังกล่าวต่อไป
 แต่ผู้ถูกฟ้องคดีไม่มีการชำระหนี้ตามที่ได้ตกลงไว้ ผู้ฟ้องคดีจึงมีคำสั่ง ที่ ๑๘๗/๒๕๕๕
 ลงวันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๕๕๕ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนจำนวน ๒๘๐,๓๐๙.๘๖ บาท
 แก่ผู้ฟ้องคดีภายใน ๑๕ วันนับแต่วันที่รับคำสั่ง โดยผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือขอความร่วมมือ
 จากนายกองค์การบริหารส่วนตำบลราชสถิตย์ เพื่อส่งสำเนาคำสั่งให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทน
 ดังกล่าว และแจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีมาดำเนินการทำหนังสือรับสภาพหนี้กับผู้ฟ้องคดีในเวลา
 กำหนด รวมทั้งได้ส่งหนังสือทางไปรษณีย์ไปยังภูมิลำเนาของผู้ถูกฟ้องคดีโดยตรงด้วย
 แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับการตอบรับหรือแจ้งเหตุขัดข้อง หรือมีการอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว
 จากผู้ถูกฟ้องคดีแต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้นในวันที่ ๖
 กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ เห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงฯ
 สรุปผลการสอบสวนว่า คณะกรรมการกำหนดราคากลางมีความบกพร่องต่อหน้าที่ ก่อให้เกิด
 ความเสียหาย เป็นเงิน ๒๘๐,๓๐๙.๘๖ บาท โดยผู้ถูกฟ้องคดีเป็นหัวหน้าฝ่ายโยธา สั่งกัด
 ผู้ฟ้องคดี ซึ่งเป็นประธานกรรมการกำหนดราคากลางเป็นผู้คำนวณและกำหนดราคากลาง
 เองทั้งสองโครงการ ขอรับผิดและขอชดใช้เงิน จำนวน ๒๘๐,๓๐๙.๘๖ บาท แต่เพียงผู้เดียว
 ผู้ฟ้องคดีโดยนายกของผู้ฟ้องคดีเห็นพ้องด้วยกับคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงฯ จึงมีหนังสือ

ที่ ขบ ๗๗๔๐๑/๒๒๘ ลงวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ รายงานผลการดำเนินการและขอความเห็นชอบต่อผู้ว่าราชการจังหวัดชลบุรี เพื่อดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ในกรณีดังกล่าวต่อไป กรณีจึงถือว่าผู้ฟ้องคดีได้รู้ถึงการละเมิดและรู้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีจะพึงต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดีแล้ว นับแต่วันที่มีความเห็นตามคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง และมีหนังสือรายงานต่อผู้ว่าราชการจังหวัดชลบุรีเมื่อวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ การที่ผู้ฟ้องคดีมีคำสั่งผู้ฟ้องคดี ที่ ๑๘๗/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๕๕๕ ที่ให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนจำนวน ๒๘๐,๓๐๙.๘๖ บาท แก่ผู้ฟ้องคดีภายใน ๑๕ วันนับแต่วันที่ได้รับคำสั่งดังกล่าว ซึ่งยังไม่พ้นกำหนดสองปีนับแต่วันที่รู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวผู้จะพึงต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนตามมาตรา ๑๐ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ หากพ้นกำหนดที่ระบุไว้ในคำสั่งแล้ว ไม่มีการชำระ โดยถูกต้องครบถ้วนผู้ฟ้องคดีอาจใช้มาตรการบังคับทางปกครอง โดยการยึดหรืออายัดทรัพย์สินของผู้ถูกฟ้องคดีและขายทอดตลาดเพื่อชำระเงินให้ครบถ้วนได้ตามมาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ โดยไม่ต้องฟ้องคดีต่อศาล การที่ผู้ฟ้องคดีออกคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนดังกล่าว จึงเป็นการกระทำการอื่นใดอันมีผลเป็นอย่่างเดียวกันกับการฟ้องคดี ตามมาตรา ๑๙๓/๑๔ (๕) แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และมีผลทำให้อายุความสะดุดหยุดลงในวันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๕๕๕ เมื่ออายุความสะดุดหยุดลงแล้ว ระยะเวลาที่ล่วงไปก่อนนั้นไม่นับเข้าในอายุความ และเมื่อเหตุที่ทำให้อายุความสะดุดหยุดลงสิ้นสุดเวลาใด ให้เริ่มนับอายุความใหม่ตั้งแต่เวลานั้น ตามมาตรา ๑๙๓/๑๕ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ดังนั้น กรณีนี้ระยะเวลาสำหรับการยื่นคำฟ้องคดีนี้จึงเริ่มนับใหม่ตั้งแต่วันที่พ้นกำหนดเวลาที่ผู้ฟ้องคดีได้กำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีชำระค่าสินไหมทดแทนดังกล่าว การที่ผู้ฟ้องคดีนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้นในวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ กรณีจึงถือว่าเป็นการยื่นคำฟ้องภายในสองปีนับแต่วันที่รู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวเจ้าหน้าที่ผู้จะพึงต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนตามมาตรา ๑๐ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ แม้ปัญหาที่ผู้ฟ้องคดีจะไม่ได้ยกขึ้นว่ากล่าวในชั้นอุทธรณ์ แต่โดยที่ปัญหาเกี่ยวกับระยะเวลาการฟ้องคดี เป็นปัญหาข้อกฎหมายอันเกี่ยวด้วย

ความสงบเรียบร้อยของประชาชน ที่ศาลยกขึ้นวินิจฉัยเองได้ตามข้อ ๙๒ แห่งระเบียบของ
ที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๓
ที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณาและให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ
นั้น ศาลปกครองสูงสุดไม่เห็นพ้องด้วย

จึงมีคำสั่งกลับคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้รับคำฟ้องไว้พิจารณา

นายพดล เสงเจริญ

พดล

ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวนและ

ตุลาการองค์คณะ

นายชาญชัย แสงศักดิ์

รองประธานศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายสมรรถชัย วิศาลาภรณ์

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายประวิตร บุญเทียม

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ประวิตร

นายสมชัย วัฒนการุณ

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

สมชัย

